

KONINKLIJKE BEROEPSORGANISATIE VAN GERECHTSDEURWAARDERS

De Commissie wetgeving van de KBvG heeft het door het Ministerie aan haar toegezonden wetsontwerp bestudeerd en heeft daarover de navolgende opmerkingen.

Inleidend:

In artikel 1019d wordt de akte aangeduid als een exploit. Sinds 2002 is in de wet sprake van exploit. De keuze voor het exploit intrigeert de KBvG want de hier omschreven handeling is naar haar mening geen exploit maar een proces-verbaal. Dit wetsontwerp is niet de plaats om een polemiek over woordgebruik te beginnen maar exploit lijkt hier niet de juiste benadering. Dit klemt des te meer omdat in artikel 20 van de Gerechtsdeurwaarderswet een handeling van gelijke soort staat genoemd: het proces-verbaal van constatering.

Voor wat betreft het systeem van toepasselijk verklaarde artikelen vindt de KBvG het opmerkelijk dat gekozen is voor toepasselijk verklaring van de artikelen van het **executoriale** verhaalsbeslag en niet artikel 734 Rv dat als algemene schakelbepaling voor het conservatoir beslag tot afgifte. Weliswaar is art. 1019D geschreven voor de beschrijving/ monsterneming maar feitelijk maakt het niets uit gezien de reikwijdte van de materie c.q. de te nemen maatregelen. Zoals de MvT terecht stelt (pag. 5 en 22) gaat het om een actie tot afgifte en kan dus van een conservatoir beslag *sic* geen sprake zijn, het moet tot afgifte zijn.

Het is een bekend gegeven uit de praktijk dat inbreukmakers het niet zo nauw plegen te nemen met wettelijke publicatieverplichtingen. Naar de mening van de KBvG moet het mogelijk zijn een verzoek/exploit te richten op een **locatie**, dus niet op een persoon en zou de actie dus moeten kunnen worden opgestart (vide het Amerikaanse aansprakelijkheidsrecht) tegen een zgn. John Doe. Vaak zal pas op de plaats zelf duidelijk worden wie de inbreukpleger is. Naar de mening van de KBvG moet de wetgeving op dit punt meer ruimte bieden, net zoals die bestaat bij anti-kraakwetgeving.

Artikelsgewijs:

Art. 1019c

Hiervoor is al aangegeven dat, naar de mening van de KBvG, moet worden geschakeld vanuit art. 734 Rv en niet vanuit het executoriale recht.

Toepasselijk verklaring van artikel 461d is naar de mening van de KBvG ongewenst. Artikel 461d levert in de praktijk grote problemen op gezien de in dat artikel gestelde termijn (fout weergegeven in T&C Rv aantekening 3 op 461d Rv).

Sinds het arrest Oelen/te Pass (NJ 51, 525) en de invoering van artikel 461d is het leggen van beslag op zaken onder de schuldenaar bij een derde problematisch geworden. Gezien de omstandigheden waaronder acties van deze aard vaak worden uitgevoerd, is juist een bepaling als 592 Rv dringend gewenst: de gerechtsdeurwaarder mag iedere plaats betreden waar de overtreding plaatsvindt.

De toepasselijk verklaring van art. 453a Rv in lid 4 is de KBvG onduidelijk, net als de mogelijke toepasselijkheid van artikel 710Rv (lid 2).

1019d lid 1 en 3

Gezien de in afdeling 1.6 van Rv (art. 66) en 440 Rv is een afzonderlijke nietigheidsactie hier overbodig. Bij voortgezette keuze voor de benaming exploit is vermelding van de gegevens van de verzoeker op grond van artikel 45 jo 66 Rv altijd verplicht.

Lid 1 sub c kan naar de mening van de KBvG worden geschrapt gezien de tekst van art. 440 Rv zoals deze zal luiden na aanneming van de Veegwet Rv (Kamerstuk 28663). Woonplaatskeuze (te allen tijde) ten kantore van de gerechtsdeurwaarder die het proces-verbaal maakt, is hier de eenvoudigste oplossing.

Lid 3. In de tweede zin staat: hij zal. Dit heeft een dwingend karakter: hij **moet** meenemen terwijl daar mogelijk helemaal geen aanleiding toe bestaat. Wat verder onduidelijk is, is wie verder verantwoordelijk is door deze monsters: de gerechtsdeurwaarder, een gerechtelijk bewaarder?

Wat ontbreekt, is een verplichting tot betekening van het exploit/proces-verbaal van bemonstering.